

LÁNY-ARCÚ NYÁR

Mit hozol, nyár? Villogtatsz ragyogó
asszonyokat a parti fövényen.
Elönti zöld tajtékod a világot —
Európa egyetlen ölelés
tündöklő sátradbán...

Nekem
nem kellenek olcsó kalandjaid:
jólakatott velük kamaszkorom.
Kikiáltók hivalkodása, cifra
rongya hiú remény!

Rázhatod csengőid, csontig-csupaszra
levetközhetsz, szédíthetsz, megalázhatsz
lány-arcú nyár: én nem alkudozom veled.

Másoknak szórd a percnyi örömök filléreit,
nem kell nekem, keserű alamizsna az, tudom.
Petárdáktól-ricsajos ünneped nem érdekel!
Rejtett arcod mutasd, mert én a lét egész
kalandját akarom, amely
más mint a te tündöklő évszakod, lány-arcú nyár, más mint a te
kitárt-ölnű, gyönyörre-sóvár éjszakád...

Én benn keresem kinti társamat.
Hiába ez a tarka cirkusz, tengerpartjaid zűrös bábele,
izzó asszonyaid tigris-teste a parton,
gitárricsajos éjjeleid, a kerge fény, a szétfosló szavak,
hiába társas magányod, a maszk-mögötti arc vakító árvasága,
ölelések percnyi edene! Én
magamból éneklek világgá, milyen legyen,
ki gondjaimmá-lényegül, mikor
vacogó fagyban kelek át a szélfújt
város terein, elveszve fehérségben, ordas,
otthonatlan évszak, fekete varjakkal köszöntő, puszta tél.

VERS A JÖVŐHÖZ

Sorsom vizek-görgette kő, sodor hatalmasan!
Szelek csúcsára látnia a vándornak minnek?
S végül vándornak lennie a vándornak minnek?
Erdővé-lombosulnak az utak, tűzfalak, csillagok.

Hó-ormok, fű-horhók, képzelet-építette kupolák,
üveg-föld, összetörhetetlen, hab-ország, elsodorhatatlan,
szerelembe szédült, egyetlen örömébe, tavaszába szédült fiatalon,
évezredes folyamatok formálta arcában föl ismerem arcom vonásait.

Föld, anyaföld, sorsom, szerelmem, életem, szavam,
tévedéseim, és igaz-látásaim, fekete szárnyak suhanása, gyermekkorom,
viaskodás az ifjúság széljárta csúcsán, a férfikor tétova léptei,
csalódások, és gyönyörű ébredések, ellankadások, és újjászületések:

*ím itt vagyok: negyedszázadnyi remény, transzformált szenvedély, akarat;
ím itt vagyunk: önmagunk megváltói, sebzetten, és sebezhetetlenül,
hogy az ősök béklyózó iszonyata, legendátlan legendái, és hazug
bálványai nélkül beléphessünk világító városaidba, gyönyörű jövő!*

AZ ÁLOM KEVÉS

Fölfelé havazik Az ágról
leválik néhány hópehely
s csillagig lebegne Az álom
kevés Itt mindent tudni kell

Kevés a sejtés Ellebeg
mállik Csak a nehéz anyag van
Belső fölismerésemet
a szétfoslót kinek mutassam

Kinek mondjam el hogy vagyok
bár kívül-belül zúg a hajsza
Tombolnak örült viharok
Varjúcsapat röppen a napra

De nincs nap Csak a tiszta hó
csillagzik arcodra-kezedre
Nincs éden Csak a mozduló
ember élet-halál fegyelme

POLNER ZOLTÁN

KOHÁN GYÖRGY EMLÉKÉRE

Zuhan, zuhan
a pávaszemű nap utánad,
mint a rózsák vérzel
megvágta magad a mindenséggel
te gyógyíthatatlan szegény
te fuldokló bánat
zuhan, zuhan
a pávaszemű nap utánad.